

**MONS. MANUEL IRURITA ALMÀNDOS.
BISBE DE BARCELONA (1930-1936)**

Mons. Manuel Irurita Almàndoz, el 1930 fou nomenat bisbe de Barcelona. Li tocà viure anys tumultuosos. Especialment. en implantar-se a Catalunya la revolució anarcomarxista, el 20 de juliol de 1936. Règim polític que provocà una persecució sagnant a **l'Església**.

Més de 2500 sacerdots i religiosos foren assassinats a Catalunya, els restants s'hagueren de refugiar en bones famílies cristianes a ciutat, a les muntanyes, i exiliar-se. Els temples de Barcelona i de tot Catalunya foren ultratjats, cremades les imatges, els altars, i tancats al culte. Les escoles cristianes clausurades i usurpades. Lluís Companys era el President de la Generalitat.

Cinc bisbes foren assassinats en terres catalanes. El bisbe de Barcelona, Manuel Irurita va ser detingut a casa del Senyor Tort, on s'havia refugiât. Fou portat a la presó-txeca de Sant Elies i assassinat al cementiri de Montcada. Lloc on foren també immolats centenars d'eclesiàstics i seglars, víctimes de la persecució religiosa. Juntament amb el bisbe Irurita assassinaren el seu secretari, Marcos Goñi

i els dos germans Tort, de la família que acollí el bisbe quan hagué de fugir del Palau, el juliol de 1936.

Algú va dubtar de l'assassinat del bisbe Irurita a Montcada. Llavors, el Cardenal de Barcelona, Ricard M. Carles ordenà practicar les proves de ADN a les despulles del bisbe Irurita que reposaven a la Catedral.. Van resultar positives, amb les germanes del senyor bisbe,

Més tard, algú va escriure que a la Catedral no hi havia enterrat el bisbe Irurita, sinò Mn. Marcos Goñi, el seu secretari o familiar, també assassinat al cementiri de Montcada. En aquells anys, els secretaris dels prelats els anomenaven "*familiars*". Irurita i Goñi podrien tenir semblants ADN si haguessin estat emparentats per part materna.

Per aclarir aquesta possible confusió, l'historiador G. Frederic Plumed va analitzar en el Registre Civil els orígens familiars de Manuel Irurita i de Marcos Goñi. De les investigacions, queda demostrat que entre els dos eclesiàstics no existia cap parentesc que pogués provocar confusió a les proves de ADN.

Conseqüentment, les proves certifiquen de forma convincent, que el cos que descansa a la Catedral de Barcelona és del bisbe màrtir de la Fe, Manuel Irurita.

L'entrada de la tropes "nacionales" a Barcelona el 26 de gener de 1939 produí una joia immensa a totes les famílies cristianes. Representava la llibertat a l'Església catòlica catalana fins llavors oprimida. Llegiu, entre centenars de testimonis, el Diari del beat Pere Tarrés. Els barcelonins no sabien que el seu bisbe havia estat assassinat. Confiaven que s'havia refugiat a una santa casa cristiana i això explica que en aquella data que l'església recuperà la llibertat, creien aparèixer el senyor bisbe a totes les cantonades.

El Palau Episcopal el juliol de 1936 fou usurpat per la Generalitat i convertit en arxiu de la ciutat. A l'entrada a Barcelona les tropes del general Franco els funcionaris de la Generalitat abandonaren el Palau precipitadament. Era el matí del 28 de gener de 1939. Unes famílies anaven a la Plaça de Catalunya per assistir a la Missa d'acció de gràcies de l'alliberament de la Ciutat. Passaren per davant del Palau i veieren sortir-hi unes persones. S'hi acostaren amb tota la bona fe i molta il·lusió creient que potser una d'elles era el bisbe Irurita. Els funcionaris fugiren sense quasi parlar. Volien evitar problemes. Com els podien confondre amb el

senyor bisbe amb barret i gavardina? Els senyors Raventós i una altra família quedaren desorientats. El fet ha donat lloc a unes explicacions controvertides.

Si el bisbe Irurita hagués estat viu el gener de 1939 hauria anat amb gran alegria a la Plaça de Catalunya a presidir la Missa d'acció de gràcies de l'alliberació. El bisbe màrtir feia vint-i-vuit mesos que havia entrat a la Vida Eterna. Des del Cel presidí l'Eucaristia que representava per Barcelona i per Catalunya el retorn a la llibertat religiosa.

Literatura morbosa ha trobat en el senyor bisbe de Barcelona un motiu d'imaginar i explicar històries contradictòries i de ficció. Una novel·la de misteri. Els enemics dels màrtirs de la Fe han intentat frenar el procés de beatificació inventant fantasies sense fonament. No aporten testimonis fidedignes. Mai ningú no ha assenyalat cap nom de persona que vagi veure el senyor bisbe després del desembre de 1936. Tot són suposicions, històries contradictòries, i documents que res no aclareixen. És inútil buscar en vida i en llocs incerts el bisbe de Barcelona, assassinat el 3 de desembre de 1936.

Tan fàcil que és admetre els crims que en aquells anys es cometien a Barcelona.

Cap document fiable aporten els que divulguen la falsedat que el bisbe Irurita era viu el 1937. Fins dubten del document del Vaticà que el 1942 nomena bisbe de Barcelona a monsenyor Antoni Mondrego a causa, diu el nomenament, de la mort del bisbe Irurita. Sospiten amb mala fe que el bisbe Irurita havia presentat renúncia en vida i la Santa Seu havia optat per establir sobre els fets el secret pontifici. Una calúnnia al Vaticà.

Els "historiadors" que intenten obstruir la sublim glorificació d'Irurita no presenten testimoniatge ni dels fets, ni del lloc on vivia el bisbe el 1937. Era presoner? On? No ofereixen cap testimoni evident. Tot són hipòtesis. Els enemics de la beatificació del bisbe Irurita busquen on podia viure, qui va parlar amb el bisbe, però no poden citar ningú. Tot són fantasies. Fins esmenten un suposat intercanvi de presoners, però ningú no aporta res concret. Tot són inventives. Citen arxius i centres de documents, però cap idea clara.

El busquen presoner o lliure i no el troben. Als enemics de Mons. Irurita els podem aplicar aquella frase de l'Evangeli: No busqueu entre els detinguts aquell

que és lliure a la Casa del Pare. Manuel Irurita Almàndoz , en morir assassinat al cementiri de Montcada, el desembre de 1936, **va nèixer a la Vida Eterna.**

Per ofendre i desacreditar el bisbe Irurita alguna premsa li retreu fets del passat, anteriors a la guerra civil i tibantors amb el Cardenal Vidal i Barraquer. Coneixem històries que acrediten la seva personalitat. En el Congrés cèlebrat a Barcelona, el 23 d'abril de 1934 la Federació de Joves Cristians de Catalunya, el cardenal Vidal i Barraquer i el bisbe Irurita en plena harmonia, parlaren tots dos amb gran entusiasme als centenars de joves que feien front pacífic i apostòlic a l'ateisme dels anys de la República.

El bisbe Irurita havia conferit el sou de rector al Doctor Albert Bonet consiliari de la Federació de Joves Cristians de Catalunya per tal que es dediqués en exclusiva a la tasca d'apostolar la joventut, sota la bandera de Crist i de Maria.

També ens consta que el bisbe Irurita en esclatar a Barcelona la persecució religiosa, obligà marxar de les escales del seu palau un grup de joves armats disposats a plantar cara als milicians que volguessin detenir-lo. El Bisbe Irurita els digué; *Si es vessa sang a les escales de casa meva, ha de ser la meva sang, no de joventut cristiana,*

Els catòlics d'avui poden estar certs de la veritat històrica, per damunt de les calumnies i fantasies que molta premsa ha publicat sobre la negada mort del senyor bisbe. Totes les imaginacions funestes i equivocades que s'han unit per evitar la beatificació del bisbe Irurita, queden esquinçades per la evidència.

Monsenyor Manuel Irurita i Almandoz protomàrtir de la Fe, morí assassinat al cementiri de Montcada el 3 de desembre de 1936 i les seves restes des del 1943 reposen a la Capella del Sant Crist de Lepanto de la Catedral de Barcelona. Els catalans preguem i aspirem la seva beatificació.

Francesc A. Picas *President honorari de Regina Martyrum*
Setembre de 2011

